

Finanslovsforslagsbehandlingen. Nej, det gjorde jeg ikke, blandt andet af den Grund, at jeg nødig vil gentage mig selv her i Tinget. Jeg har fremført nøjagtig den samme Betragtning i Fjor under første Behandling af Finansloven. Det staar at læse — kun maaske i lidt stærkere Udtryk — i Folketingsstidenden 1916—17, Spalte 924, og det blev sagt den 27. Oktober. Da udtalte jeg i en Debat mellem den højtærede Minister og mig angaaende Fortsættelsen af det nuværende System følgende: „Jeg nægter slet ikke, at de forskellige ledende Mænd i Forretningslivet, som Ministeriet har forhandlet med, og hvis Hjælp og Støtte det har benyttet, har været ledede af sociale Synspunkter — foruden naturligvis af Hensynet til deres egne Interesser. Det ledes jo alle Mennesker mere eller mindre af. Og det vilde være ret urimeligt at paastaa, at visse enkelte Mænd, som, hvad man jo har set, dog har været fremragende dygtige Forretningsmænd, der altid før har forstaaet at røgte deres Interesser, nu ganske skulde have glemt disse. At de ved Siden deraf har handlet efter bedste Overbevisning og ud fra sociale Synspunkter, falder det mig ikke ind at benægte“.

Som ærede Medlemmer vil se, er dette nok saa stærkt sagt som det andet, men indeholder lige saa lidt som det andet en fornærmende Sigtelse mod de vedkommende Mænd, og det opfattede den højtærede Minister den Gang meget rigtigt, da den højtærede Minister besvarede min Tale i en længere Udtalelse. Det var for øvrigt en Tale, hvori han dels komplementerede mig, dels raillerede over mig og anbragte mig i, hvad jeg vil kalde en første Klasses Begravelse, som en Mand, der havde udrettet meget godt og meget nyttigt, men hvis Løbebane nu i alt væsentligt var endt, og derfor gav den højtærede Minister mig en smuk Begravelse og byggede et stolt Mausoleum over mig. Det var virkelig en første Klasses Begravelse — i alt Fald var Bedemanden første Klasses —, og der var ingen Forargelse, ingen Harme hos den højtærede Minister over den citerede Udtalelse, jeg var fremkommet med. Naar den tilsvarende Udtalelse nu berører den højtærede Minister saa stærkt, at det giver ham Anledning til, hvad jeg kun kan kalde et utilbørligt Overfald paa mig — det var det baade i sin Tone og i sit Indhold —, maa Grunden være, at den højtærede Ministers Nerver allerede begynder at blive berørt af den sig nærmende Valgsituation. Anderledes kan jeg ikke forstaa det, og jeg vil for den højtærede Minister, hvis gode

Egenskaber han godt ved, jeg mange Gange har anerkendt ogsaa her fra denne Plads, oprigtig haabe, at han, naar han i en roligere Sindsstemning tænker tilbage paa dette, vil undse sig ved, hvad han i Eftermiddags har sagt til mig.

Jeg skal fremdrage enkelte Udtalelser af den højtærede Minister. Han talte om et Tilbagetog. Dette Tilbagetog eksisterer kun i den højtærede Ministers Fantasi, thi jeg havde ikke, som den højtærede Minister lagde mig i Munden, dadlet Nævnenes Virksomhed. Jeg har gjort opmærksom paa noget, som er rigtigt, og som den højtærede Minister ikke i nogen Maade kunde bestride, at der hersker en overordentlig Uklarhed med Hensyn til disse Nævns indbyrdes Competence og deres Competence ud ad til, deres Competence overfor Ministeren, og at det vilde være i højeste Grad ønskeligt for Offentligheden, og ikke mindst for Rigsdagen, at faa mere Klarhed over dette Forhold. Dette var, hvad jeg havde sagt, og det var ikke et Angreb paa Nævnenes Virksomhed. Den højtærede Minister fandt det nu opportunt at lade, som om jeg havde rettet et Angreb paa Nævnene og saa bagefter havde gjort et Tilbagetog derfra. Det er noget, der ikke kan skade mig, men kun den højtærede Minister.

Den højtærede Minister mente, at det var saa overordentlig meget, at Landbruget havde faaet to Repræsentanter i Prisreguleringskommissionen i dens første Sammensætning, senere har det faaet en til. Jeg tillader mig at mene, at imod et Erhverv som Landbruget, der altid, men særlig under de nuværende Forhold, spiller en saa dominerende Rolle, er det ikke at gøre Ret og Skel at indskrænke dets Repræsentation til saa lidt, og det var ogsaa, som jeg fremhævede, urigtigt, at der ikke var nogen Repræsentant for et Erhverv som Fiskeriet.

Om Byg- og Maltnevnet sagde den højtærede Minister, at det var en selvfølgelig Ting, at det væsentligt var sammensat af Bryggere, for det havde den Opgave at fordele Maltet og Bygget mellem Bryggerierne. Der staar i den officielle Meddelelse om dette Nævns Stiftelse, udsendt af Ritzaus Bureau Lørdag den 5. April 1917: „Til at varetage Fordelingen af det Bryggerier og Maltgørerier samt andre tilhørende Malt, der i Henhold til Bekendtgørelse af 3. d. M. er beslaglagt, samt til at varetage Bestyrelsen af det samtidig beslaglagte Byg“ o. s. v. Bekendtgørelsen af 3. April 1917 vedrører Anvendelsen af Foderkorn, og de forskellige Beslaglæggelser, som foretages derefter, foretages ikke hos Bryggerierne,